

det må man klart betegne som et tilstrækkeligt flertal af den danske befolkning. Men den holdning har kulturministeren åbenbart ikke. Og hvad sker der, hvis der kommer en anden kommerciel station ind?

Naturligvis er der mange penge i tv-rettighe-der også herhjemme. Mange af disse penge finansierer vigtige dele af idrætten, og derfor er idrætten ikke interesseret i at sælge deres rettigheder til en kanal uden seere. De er selvfølgelig interesseret i, at flest muligt ser deres produkt, og at de får flest muligt penge hjem til deres arbejde. Prisen bliver ikke den rigtige, hvis den pågældende kanal ikke har seere nok, og idrætten vil sælge et ringere produkt, fordi tv-rettighe-derne værdi og dermed idrættens indtjening vil falde. Derfor skal vi fra politisk hold ikke blande os, men blot lade organisationerne selv sælge deres produkter.

Vi kan som sagt ikke støtte forslaget, fordi det bryder med et godt, sundt, dansk princip om, at staten ikke skal blande sig i den frie aftaleret. Det vil helt sikkert medføre en forringelse af markedsværdien af produktet, og i sidste ende bliver det almindelige idrætsarbejde taberen i dette spil. For idrætsorganisationerne også lokalt er det mange, vigtige penge, som givetvis bliver taget fra deres arbejde.

Jeg er ked af fra konservativ side at måtte sige, at forslagets intention er sympatisk nok, men selve forslaget er meget usympatisk.

Om piratdekodere synes vi selvfølgelig, at det er rimeligt og relevant, at man får lukket det hul, så den del af forslaget kan Det Konservati-ve Folkeparti godt støtte.

Aage Frandsen (SF):

Hvis vi havde en verden, hvor der var nogle tv-stationer, der stort set var lige store, hvor handelen med sportsbegivenheder og kulturbe-gebenheder foregik i fri konkurrence, og hvor der var regulær konkurrence med en masse udbydere og en masse efterspørgere, kunne man forstå den tankegang, som ligger bag Venstres og De Konservatives argumentation, for så kunne man sige, at markedet måske selv kunne finde ud af det.

Men det, der er tilfældet i dag, er jo, at vi har nogle få meget store pengestærke stationer, som køber op, og det vil sige, at der er nogle, der vil købe de meget store sportsbegivenheder og bagefter sælge dem til nogle andre. Det er her, Danmarks Radio og TV 2 og dermed Danmarks seere bliver sorteper, for der er ikke at tale om

en fri konkurrence. Hvis der var tale om en fri konkurrence, kunne man måske nok forvente, at idrætsorganisationerne også ville tænke betydelig mere på, hvor mange seere der var, for den folkelige opbakning af idrætsbegivenheder forudsætter trods alt, at man har seere.

Men idrætsorganisationerne er jo ikke dem, der kommer til at sælge i sidste ende. Hvorfor har vi ikke på vores to public service-kanaler kunnet se de danske kvalifikationskampe til VM, når de foregik i udlandet? Var det noget, DBU havde besluttet? Var det noget, de danske idrætsorganisationer havde besluttet? Det samme gælder også, når det drejer sig om VM, EM og De Olympiske Lege. Er det noget, de danske idrætsorganisationer kan tage stilling til?

Nej, det er det ikke. Det er det derimod, hvis det drejer sig om superligakampe og nogle kampe på dansk grund, men det er et langt større og internationalt perspektiv, der ligger i det her. Det er derfor, at vi fra SF's side i forbindelse med en forespørgsel, vi havde i for-året, gav udtryk for, at vi mente, det var nød-vendigt, og at jeg ved samme lejlighed gav udtryk for min egen personlige og ikke nød-vendigvis hele SF's opfattelse af, hvad der var de vigtigste sportsbegivenheder. Jeg fremhævede De Olympiske Lege, VM i speedway, Tour de France, EM og VM i fodbold og EM og VM i kvindehåndbold, herunder også kvalifikations-kampene. Her har vi netop set, hvad der sker, når man ikke har den styring, der ligger i forslaget og i EF-direktivet.

Det er derfor, vi uden bekymring siger ja. Det betyder ikke, at der ikke er problemer i det. Der er da masser af problemer i det, men jeg vil helt klart foretrække, at alle danskere kan se De Olympiske Lege, og alle danskere kan se, når Danmark deltager i EM og VM i fodbold eller i kvindehåndbold og i en række andre kulturbe-gebenheder, der også kunne være tale om.

Jeg vil klart foretrække, at det er sådan, frem for at vi kommer i en situation, hvor man hånd-hæver et eller andet princip om, at der skal være fri konkurrence, som ikke er fri overhovedet, fordi der er nogle, der danner monopoler. Det er efter vores opfattelse overhovedet ikke et princip, man skal foretrække. Vi foretrækker hensynet til, at de danske seere kan se de væsentligste begivenheder.

Så går det ud over idrætten, siger man. De får ikke så mange penge i kassen. Det er rigtigt, markedsprisen falder måske, det er der ikke tvivl om. Men vi støtter jo så idrætten ad en